

# Китоби Дониёл — саду бисту сеюм

*Ошкор сохтани аҳамияти нубуввати Дониёл 11:40*

Jeff Pippenger

2024-03-08

Ояти чилуми боби ёздаҳуми Дониёл яке аз амиқтарин оятҳо дар Каломи Худост, ҳамон тавре ки Дониёл боби ҳашт, ояти чордах. Ояти чилумро дарёи Ҳиддеқал намояндагӣ мекунад, ва дарёи Ёлой Дониёл боби ҳашт, ояти чордахро намояндагӣ мекунад.

Ояти чиҳилум бо суханони «ва дар замони интиҳо» оғоз меёбад ва ба ин васила махсусан муайян месозад, ки оғози ин оят соли 1798 аст. Панҷоҳу як калимаи ин оят дар соли 1989 кушода шуданд, вақте ки дарк карда шуд, ки онҳо фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравиро дар ҳамон вақт муайян месозанд. Он панҷоҳу як калима дар ин оят ҳам замони интиҳоро дар соли 1798 намояндагӣ мекунад, ва сипас боз як замони интиҳоро дар соли 1989. Алфа ва Омега имзои Худро бар ин оят барои ҳамаи онҳое гузошт, ки омодаанд бубинанд ва бишнаванд. Замони интиҳо барои ҳаракатҳои ҳам фариштаи якум ва ҳам фариштаи сеюм дар ҳамон як оят намояндагӣ шудааст.

Ояти баъдӣ муайян мекунад, ки кай папагӣ, ки ҳамчун подшоҳи шимол ифода шудааст, Иёлотӣ Муттаҳидаро, ки ҳамчун замини ҷалол ифода шудааст, дар қонуни наздики якшанбе дар Иёлотӣ Муттаҳида фатҳ мекунад. Бинобар ин, гарчанде ки суханони ояти чилум замони охириро дар соли 1798 ҳамчун ибтидо ва замони охириро дар соли 1989 ҳамчун анҷом муайян мекунад, воқеият ин аст, ки таърихи пешгӯёна, ки дар ояти чилум ифода шудааст, то ояти чилу якум ба анҷом намерасад, вақте ки подшоҳи шимол замини ҷалолро фатҳ мекунад. Ин маънои онро дорад, ки таърих аз фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 то қонуни наздики якшанбе дар ояти чилу якум, таърихи Иёлотӣ Муттаҳидаро аз замони Президент Роналд Рейган то қонуни наздики якшанбе ифода мекунад. Он таърих рӯзи 11 сентябри соли 2001 ва минбаъд то соати заминларзаи бузурги Ваҳӣ боби ёздаҳро дар бар мегирад.

Ҳангоме ки оят дар ибтидо кушода шуд, бар зидди ин ҳақиқат эътирозе пеш оварда шуд, ки «иддаи Пиппенгер, ки ин оят таърихи аз соли 1798 то қонуни якшанbero ифода мекунад, иддаи аблаҳонаест, зеро оятҳои Китоби Муқаддас ҳаргиз чунин давраҳои тӯлонии таърихро намояндагӣ намекунад». Мо дар бораи ин мафҳум, ки оё барои давраи замоне, ки метавонад дар як оят ҷой дода шавад, ҳаде вучуд дорад ё не, андеша накарда будем, аммо фавран ба ёд овардем, ки Ваҳӣ боби сздаҳ, ояти ёздаҳ айнан ҳамон таърихро муайян мекунад, ва инро дар як оят анҷом медиҳад. Таърихи ҳайвони заминӣ дар соли 1798 оғоз ёфт, ва сухан гуфтани ҳайвони заминӣ мисли аждаҳо, дар қонуни якшанбеи ба қарибӣ оянда иҷро хоҳад шуд.

«Ва ҳангоме ки папаят, аз қуввати худ маҳрум гардида, маҷбур шуд аз таъқибот даст кашад, Юҳанно қудрати навро дид, ки бармеҳост, то овози аждаҳоро тақрор намояд ва ҳамон кори бераҳмона ва куфромезро идома диҳад. Ин қудрат, ки охири қудратест, ки бар зидди калисо ва шарияти Худо ҷанг хоҳад кард, бо ҳайвоне, ки шохҳои баррагуна

дошт, рамзӣ тасвир шудааст». Signs of the Times, November 1, 1899.

Агар касе меҳост ба таври дақиқ сухан гӯяд, ояти чихилум таърихи соли 1798-ро то ояти чихилуякум дар бар мегирад, ва дар ояти чихилуякум қонуни якшанбе муайян карда мешавад; пас, бар хилофи як ояти ягона дар боби сздаҳуми Ваҳй, ояти чихилум дар асл андаке кӯтоҳтар аст, зеро қонуни якшанбе дар ояти баъдӣ меояд, ҳол он ки дар боби сздаҳуми Ваҳй, аз 1798 то қонуни якшанбе дар як оят омадааст. Хоҳар Уайт ба мо хабар медиҳад, ки «ҳамон хатти пешгӯӣ», ки дар китоби Дониёл аст, дар китоби Ваҳй идома меёбад, ва Ваҳй боби сздаҳум, ояти ёздаҳум, ба осонӣ аз болои ояти чихилум мегузарад, агар шумо интиҳоб кунед, ки усули «хат бар хат»-ро татбиқ намоед.

Ҳангоме ки шумо воқеан аз усули «хат бар хат» истифода мебаред, дармеёбед, ки тасвири ҳайвони заминии Ваҳй боби сздаҳ (Иёлотӣ Муттаҳида), ки дар ояти чихилум ба воситаи «аробаҳо, киштиҳо ва саворагон» нишон дода шудааст, аз ҳайвони баррамонанде, ки дар соли 1798 ду шох дошт, ба ҳайвоне табдил меёбад, ки дар вақти қонуни якшанбе ба зудӣ оянда мисли аждаҳо сухан мегӯяд; ва ҳамчунин, ки он ҳайвони баррамонанд ду шох дорад.

Ояти чихилум, ҳамчунин, он ҳафтад соли рамзиро ифода мекунад, ки дар он фоҳишаи Сур фаромӯш мешавад, зеро он ҳафтад соли рамзӣ мисли рӯзҳои як подшоҳ аст, ва подшоҳ як подшоҳист. Бар асоси ояти чихилум ва хати Ваҳй боби сздаҳ, подшоҳии пешгӯии Китоби Муқаддас, ки барои он ҳафтад соли рамзии Ишаё боби бисту се ҳукмронӣ мекунад, ҳайвони замин аст, ки ду шохи қувват дорад. Ҳайвони замин бо ду шохи қувват оғоз меёбад, ки Ҷумҳуриҳои ва Протестантизмро намоёндагӣ мекунанд, аммо чун таърихи ояти чихилум ба иҷрошавии худ дар ояти чихилуякум наздик мешавад, он гоҳ ду қуввати пешгӯёнаи он ҳамчун «киштиҳо» (қудрати иқтисодӣ) ва «аробаҳо ва саворагон» (тавоноии ҳарбӣ) шинохта мешаванд.

Дар давоми ҳафтад соли рамзии боби бисту сеюми Ишаё, фоҳишаи Сур, ки дар ояти чилум подшоҳи шимол аст, фаромӯш карда мешавад. Аммо он гоҳ, дар анҷоми ҳафтад соли рамзӣ, вай бори дигар бо подшоҳони замин зино хоҳад кард, чунон ки дар таърихе, ки ба сукути Иттиҳоди Шӯравӣ оварда расонд, анҷом ёфт, вақте ки ҳамаи таърихнигорон тасдиқ мекунанд, ки Президент Рейган барои сарнагун сохтани Иттиҳоди Шӯравӣ бо зиддимасеҳи нубуввати Китоби Муқаддас иттиҳоди махфӣ ба даст овард. Дар даврае, ки ба соли 1989 мебард, Рейган аллакай муносибати пинҳонии ҳаромеро бо марди гуноҳ оғоз карда буд; бинобар ин, навозандагони Набукаднесар ба тамрини оҳанге оғоз карданд, ки фоҳишаи фаромӯшшуда ба сарондани он шурӯъ карда буд. Хидмати бесобиқаи умумиҷаҳонии Юҳанно Павлуси II, дар ҳамон таърих, оғози «суруду рақс»-е буд, ки сабаб шуд «тамоми ҷаҳон» «аз паи ваҳшӣ» биравад.

Ояти чихил инчунин таърихи адвентизми Лаодикияро ифода менамояд, ки дар соли 1798 ҳамчун Сардис оғоз ёфт; сипас онҳое ки дар Сардис буданд, нури кушодашударо пазируфтанд, ва баъд ҳаракати Филадельфия аз Сардис берун омад. Вақте ки ҳаракати Филадельфия нури соли 1856-ро рад кард, он гоҳ онҳо дар соли 1863 аз як ҳаракат ба калисои Лаодикия гузаштанд. Аз ин рӯ, он калисо таъин шудааст, ки дар ояти чихилуякум аз даҳони

Худованд қай карда шавад, ки он қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда аст. Ояти чиҳил на танҳо таърихи Иёлотӣ Муттаҳидаро ифода мекунад, балки ҳамчунин таърихи адвентизми Лаодикияро низ.

Адвентизми Лоодикия барои нуқтаи такягоҳ ва қуввати худ нури илоҳии Каломи Худоро гирифт, ва ҳукумати Иёлотӣ Муттаҳида барои нуқтаи такягоҳ ва қуввати худ нури илоҳии Конститутсияи Иёлотӣ Муттаҳидаро гирифт. Ҳар дуи онҳо ба таври нубувватӣ дар соли 1798 ҳамчун шохҳо оғоз ёфтанд, ва то поёни ҳафтаи соли рамзӣ, шохӣ муртадди ҷумҳуриявӣ ва шохӣ муртадди протестантӣ бо ҳам ҳамчун як шох муттаҳид хоҳанд шуд ва ҳамчун аждаҳо сухан хоҳанд гуфт.

Ду шохӣ ояти чиҳилум ҳукумат ва калисои баргузида мебошанд, ки ду хатти нубувватро намоёндагӣ мекунанд, ки бо ҳам меравад, зеро онҳо ҳамчун ду шох бар як ҳайвони воҳид муаррифӣ шудаанд. Ба ҳар кучое ки ҳайвон меравад, он ду шох низ меравад, ва инро дар ҳамон таърихи нубувватӣ ба ҷо меоранд. Шохӣ протестантизм дорои табиати нубувватии дугона аст, ки бо Лаодикия ва Филадельфия намоёндагӣ мешавад. Шохӣ ҷумҳурихоҳӣ низ дорои табиати нубувватии дугона аст, ки бо ҳизбҳои сиёсии ҷумҳурихоҳ ва демократ намоёндагӣ мешавад. Дувуми ҳар яке аз табиати дугонаи шох, мувофиқи боби ҳаштуми Дониёл, баъдтар бармеояд ва болотар мебарояд.

Пас чашмони худро боло бардоштам, ва дидам, ва инак, назди дарё кӯчкоре истода буд, ки ду шох дошт; ва ҳар ду шох баланд буданд, вале яке аз дигаре баландтар буд, ва он ки баландтар буд, баъдтар баромад. Дониёл 8:3.

Хусусиятҳои дугонаи ҳар як шох дар хатти Масеҳ ба воситаи саддуқеён ва фарисеён нишон дода мешавад, ки дар шохӣ ҷумҳурихоҳ ба либерализм (тарафдори ғуломдорӣ, демократия, воукизм ва глобализм) ва консерватизм (зидди ғуломдорӣ, ҷумҳурии конституционӣ, анъанавароён, MAGA) баробар мегардад. Хусусиятҳои дугонаи шохӣ протестантӣ ба Филадельфия ва Лаодикия баробар мегардад. Дар тақсимои ду шох ба рамзи дугона мутобиқати комиле вуҷуд надорад, зеро на либерализми пешрафта ва на MAGA-изми консервативӣ дар масъалаи қонуни якшанбе ба ҷониби дуруст намебароянд, зеро фарисеён ва саддуқеён назди салиб бо ҳам муттаҳид шуданд; вале дар қонуни якшанбеи ба зудӣ оянда, ки салиб намунаи он буд, Лаодикия аз даҳони Худованд қай карда берун андохта мешавад, ва он гоҳ шохӣ филадельфиявӣ ҳамчун парчам боло бардошта мешавад. Бо вуҷуди ин, табиати дугонаи ҳар ду шох тавассути баҳси илоҳиётии миёни фарисеён ва саддуқеён муаррифӣ мешавад, ва фиристода ба ғайрияҳудиён (Павлус) дар таърихи Масеҳ пештар фарисии фарисеён буд.

Методологияи борони дерин, ки «хат бар хат» мебошад, ҳангоми татбиқи гардиданаш дар ояти чиҳил нури бузург ба вуҷуд меоварад. Бобҳои ду то ҳаҷдаҳи Ваҳй ҳама бо ояти чиҳил мутобиқат доранд. Шаҳодати боби бисту сеюми Ишаё дар бораи фоҳишаи Сур бо ин оят ҳамоҳанг аст. Албатта, чандин порчаҳои дигари Навиштаҷот низ ҳастанд, ки бояд бар болои ояти чиҳил гузошта шаванд, аммо шояд муҳимтарин татбиқи «хат бар хат»-и ояти чиҳил ҳуди ояти чиҳил бошад.

Дар ояти чилум ҳам замони охир дар соли 1798 ва ҳам замони охир дар соли 1989 баён гардидааст. Ин чиз донишҷӯи нубувватро раҳнамоӣ мекунад, то замони охиристо дар соли 1798 бар болои замони охир дар соли 1989 қарор диҳад. Вақте ки ин кор анҷом дода мешавад, таърихи ояти чилум ду хатро ба вуҷуд меорад, ки ҳар яке аз соли 1798 оғоз ёфта, то қонуни якшанбеи ба наздикӣ ояндаи ояти чилу як идома меёбад. Хатте, ки аз соли 1798 оғоз меёбад, паёми дохилии қавми рӯзҳои охири Худоро муайян месозад, ва хатте, ки аз соли 1989 оғоз меёбад, паёми берунии қавми рӯзҳои охири Худоро дар айни ҳамон таърих муайян мекунад. Бинобар ин, ояти чилум дар дохили худ рамизгироро дорост, ки аз ҷониби ҳамон муносибати нубуввати дохилӣ ва берунӣ дар бораи ҳафт калисо ва ҳафт мӯҳр дар китоби Ваҳй ифода шудааст. Ва ин падидаи нубувватӣ дар як оят, ки аз панҷоҳу як калима иборат аст, муаррифӣ гардидааст!

Миллериён паёми дохилӣ-берунии ҳафт калисо ва ҳафт мӯҳрро дарк карданд, аммо онҳо ҳамчунин дарк карданд, ки ҳафт карнай низ як хатти сеюми ҳақиқатро ифода менамуд, ки ҷузъе аз таърихе буд, ки аз ҷониби ҳафт калисо ва ҳафт мӯҳр тасвир шудааст. Карнайҳо, ҷунон ки Миллер меғӯяд, «ҷазоҳои махсус» буданд, ки бар Рум оварда шуданд. Миллериён мефаҳмиданд, ки доварҳои Худо, ки тавассути ҳафт карнай ифода шудаанд, бо таърихи ҳафт калисо ва таърихи мувозии ҳафт мӯҳр алоқаманд буданд.

Ояти чил таърихи 11 сентябри соли 2001-ро дар бар мегирад, ва аз ин рӯ, дар ояти чил хатти нубуввати ҳафт карнай низ мутобиқ мегардад. Фариштаи аввал дар соли 1798 омад, то кушода шудани довариро дар соли 1844 эълон намояд. Он доварӣ ба довари таҳқиқотӣ ва довари иҷроӣ тақсим мешавад. Таърихи ояти чил таърихи довари таҳқиқотӣ аст, ва таърихи ояти чилу як ва баъд аз он то вақте ки Микоил бархезад ва ҳафт болои охири рехта шаванд, таърихи довари иҷроӣ мебошад.

Ҳукми иҷроӣ вақте оғоз меёбад, ки Иёлоти Муттаҳида ҳамчун аждаҳо сухан меғӯяд.

«Шоҳҳои монанди барра ва овози аждаҳогини ин рамз ба зиддияти чашмгире миёни эътирофҳо ва амалияи миллате, ки ба ин васила тасвир шудааст, ишора мекунад. “Сухан гуфтан”-и миллат амали мақомоти қонунгузор ва судии он аст. Бо ҷунин амал вай дурӯғ будани он усулҳои озодихоҳона ва сулҳомезро, ки онҳоро ҳамчун пояи сиёсати худ пеш ниҳодааст, ошкор хоҳад кард. Пешгӯии он ки вай “мисли аждаҳо” сухан хоҳад гуфт ва “тамоми қудрати ҳайвони якумро” ба амал хоҳад овард, ба равшанӣ пешақӣ аз инкишофи рӯҳи таҳаммулнопазирӣ ва таъкиботе хабар медиҳад, ки аз ҷониби миллатҳое, ки бо аждаҳо ва ҳайвони палангмонанд намояндагӣ шудаанд, зоҳир гардида буд. Ва изҳороти он ки ҳайвони дӯшоха “замин ва сокинони онро водор месозад, ки ба ҳайвони якум сачда кунанд” нишон медиҳад, ки қудрати ин миллат дар ҷорӣ намудани риояи баъзе маросиме ба кор бурда хоҳад шуд, ки амали эҳтиромгузорӣ ба папагӣ хоҳад буд». «Ҷанги Бузург», 443.

Ҳангоме ки Иёлоти Муттаҳидаи Амрико «сухан меғӯяд» ва қонуни ба наздикӣ омадани якшанберо ҷорӣ менамояд, «овози дуҷум»-и боби ҳаҷдахуми Ваҳй низ «сухан меғӯяд» ва мардону занонро аз Бобил берун меҳонад.

Ва ман овози дигареро аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки шарикӣ гуноҳҳои вай нагардед ва аз балоҳои вай насиб наёбед. Зеро гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо бадихоӣ вайро ба ёд овардааст. Ба вай ҳамон тавр подош диҳед, чунон ки вай ба шумо подош додааст, ва мувофиқи аъмолаш ба вай ду баробар диҳед; дар он чоме, ки вай пур кардааст, барои вай ду баробар пур кунед». Ваҳй 18:4–6.

Дар ояти чиҳилу якум, вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида суҳан мегӯяд, онҳое ки ҳанӯз дар муҳити сегонаи Бобили муосир қарор доранд, ҳангоми суҳан гуфтани «овози дуом»-и боби ҳаҷдахуми Ваҳй даъват карда мешаванд, ки берун оянд. Онҳое ки баъдан даъват карда мешаванд, дар ояти чиҳилу якум ҳамчун «Адӯм, Мӯоб ва баргузидатарини фарзандони Амму» муаррифӣ шудаанд. Дар ин оят, онҳое ки дар рамзи сегонаи Бобили муосир намоёндагӣ шудаанд, аз дасти подшоҳи шимол (попиат) раҳо меёбанд. Калимаи ибронии «раҳо шудан» маънои аз роҳи лағжанда гурехтанро дорад, ва маънои зотии он ин аст, ки ин раҳое аз ҷизе сурат мегирад, ки пеш аз ин фирор, қасонеро ки мегурезанд, дар асорат нигоҳ медошт.

Ӯ ҳамчунин ба замини ҷалол дохил хоҳад шуд, ва бисёр [кишварҳо] сарнагун хоҳанд гардид; вале инҳо аз дасти ӯ халос хоҳанд шуд: яъне Адӯм, ва Мӯоб, ва саркардагони банӣ-Амму. Ӯ дасти худро ҳамчунин бар кишварҳо дароз хоҳад кард; ва замини Миср раҳо нахоҳад ёфт. Дониёл 11:41, 42.

Дар ояти чиҳилу дуом папагӣ (подшоҳи шимол) монетҳои сеюми ҷуғрофии худро мағлуб месозад, ҳангоме ки Мисрро, ки рамзи Созмони Милали Муттаҳид аст, тасарруф мекунад; чунон ки ин дар зодризи Ҳиродус ба таври намунавӣ нишон дода шудааст, вақте ки ӯ ба рақси фиребандаи Саломе (Иёлотӣ Муттаҳида), духтари Ҳиродия (папагӣ), таслим мегардад. Ин муайян месозад, ки қай Созмони Милали Муттаҳид («дах подшоҳ»-и Ваҳй боби ҳабдах) розӣ мешаванд, ки салтанати худро барои як соат ба ваҳшӣ бисупоранд. Он як соат ҳамон соати «заминларзаи бузург»-и Ваҳй боби ёздаҳ аст, ва ҳамон «соат»-ест, ки дар он ғоҳишаи Бобил доварӣ карда мешавад. Дар ояти чиҳилу дуом Миср (Созмони Милали Муттаҳид) «раҳо нахоҳад ёфт».

Калимаи иброние, ки дар ояти ҷилу дувум ҳамчун «гурехтан» тарҷума шудааст, аз калимаи ибронии ояти ҷилу якум фарқ мекунад. Дар ояти ҷилу дувум калимаи «гурехтан» маънои «наёфтани раҳое»-ро дорад, аммо ояти ҷилу якум он қасонеро муайян мекунад, ки қасоне, ки пеш аз қонуни ба зудӣ ояндаи якшанбе бо папагӣ даст ба даст дода буданд, сипас гӯё бо лағжандагӣ мегурезанд. Пеш аз соати бухрони қонуни якшанбе, онҳое ки дар ширкати Бобили муосир ҳастанд, фикри шайтонӣро қабул мекарданд, ки якшанбе рӯзи ибодати Худост. Вақте ки нишони ҳайвон иҷборӣ гардонда мешавад, инсон метавонад ё онро ба ҳар гуна сабаб бипазирад, ё воқеан бовар кунад, ки ҷунин аст. Бовар қардани он маънои гирифтани нишонро бар пешонӣ дорад, ва фақат пазирuftани он маънои гирифтани нишонро бар даст дорад.

Онҳое ки аз дасти папасолорӣ дар вақти қонуни якшанбе халос мешаванд, ақидаи шайтонӣро рад мекунанд, ки рӯзи ибодати Худо рӯзи офтоб аст, маҳз дар ҳамон вақте ки Иёлотӣ Муттаҳида ва Созмони Милали Муттаҳид бо ғоҳишаи Рум, қудрати папагӣ,

подшоҳи шимол, даст ба даст медиҳанд.

«Протестантҳои Иёлотӣ Муттаҳидаи Амрико аз ҳама пеш хоҳанд буд, ки дастҳои худро аз болои варта дароз карда, дасти Спиритизмро бигиранд; онҳо аз болои жарфно даст дароз хоҳанд кард, то бо қудрати Рум дастфишорӣ кунанд; ва зерӣ таъсири ин иттиҳоди сегона, ин кишвар дар пайи қадамҳои Рум рафта, ҳуқуқҳои вичдонро поймол хоҳад кард». «The Great Controversy», 588.

Муҳим аст, ки ҳангоми идома додани баррасии ояти чихилум вақт ҷудо кунем, то сохтори шаш ояти охирини боби ёздаҳуми Дониёро баён намоем. Подшоҳи шимол, ки Руми муосир аст, барои он ки бар тахти замин устувор гардад, се монери ҷуғрофиёро ғатҳ мекунад. Руми бутпараст се монери ҷуғрофиёро ғатҳ кард, ҳамагон тавре ки Руми папавӣ низ ҷунин кард; бинобар ин Руми муосир дар ояти чихилум подшоҳи ҷанубро (Иттиҳоди собиқӣ Шӯравӣ) ғатҳ мекунад, сипас дар ояти ҷилу як сарзамини ҷалолро (Иёлотӣ Муттаҳида) ғатҳ мекунад, ва баъд дар ояти ҷилу ду ва ҷилу се Мисрро (Созмони Милалӣ Муттаҳид) ғатҳ мекунад.

Аммо, ҷунон ки иқтибоси пешини Хоҳар Уайт нишон медиҳад, Иёлотӣ Муттаҳида ҳамзамон бо папавӣ ва Созмони Милалӣ Муттаҳид даст ба даст мешавад. Иттиҳоди сегонӣ аждаҳо, ҳайвон ва набиӣ козиб дар қонуни якшанбеи наздиқоянда ба анҷом мерасад, гарчанде ки Дониёл боби ёздаҳ, ояти ҷилу як то ҷилу се, ин ғатҳи ҳамзамонро ба таври пайдарпай муайян мекунад. Пайдарпайе, ки тасвир шудааст, ҷараёни воқеаҳо ро ифода менамояд, вале ҳамаи онҳо дар қонуни якшанбеи наздиқоянда ба анҷом мерасанд.

Дар он лаҳза «овози дувум»-и Ваҳй боби ҳаҷдах «сухан мегӯяд», маҳз ҳамагон ҷо ки Иёлотӣ Муттаҳида «сухан мегӯяд». Худо дар он ҷо ва дар он ҳангоме сухан мегӯяд, ки Шайтон сухан мегӯяд. Дар ояти ҷилу ҷор, ҳабарҳое аз шарқ ва шимол подшоҳи шимолро ба изтироб меоваранд ва ҳаммоми ҳуни ниҳонӣ папавӣ оғоз мегардад. Ояти ҷилу ҷор, ҳамагон тавре ки ба ояти ҷилу ду ва ҷилу се монанд аст, аз ояти ҷилу як оғоз меёбад, вақте ки ғариштаи пуриқтидори Ваҳй боби ҳаҷдах даъвати Худо ба рамаи дигари Худ оғоз менамояд, то аз Бобил берун оянд.

Паёме, ки Ё пешкаш мекунад, ҳамагон паёмест, ки Исломо, яъне Исломи войи сеюмо, ҳамҷун асбоби доварии Ё ва ҷазои ғоҳишаи Бобил муайян мекунад. Исломи ҳамҷун «ҳабарҳо аз шарқ» тасвир шудааст, ва папавӣ (подшоҳи сохтагии шимол) «ҳабарҳо аз шимол» мебошад. Дониёл 11:40 доварии таҳқиқиро муайян мекунад, ва ояти 41 то 45 доварии иҷроиро муайян мекунад.

Мо баррасии ояти чихилуми боби ёздаҳуми Дониёро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар як маврид, вақте ки дар шаҳри Нью-Йорк будам, дар фасли шаб маро даъват карданд, ки бубинам, ҷӣ гуна биноҳо ошёна пас аз ошёна ба сӯи осмон қомат меафрозанд. Ин биноҳо ҳамҷун ба оташ тобовар қафолат дода мешуданд, ва онҳо барои ҷалолӣ соҳибон ва бинокорони худ бунёд мегардиданд. Ин биноҳо ҳарчи баландтар ва боз ҳам баландтар боло мерафтанд, ва дар онҳо гаронбаҳотарин масолах ба қор бурда

мешуд. Онҳое ки ин биноҳо ба онҳо тааллуқ доштанд, аз худ намерсиданд: “Чӣ тавр мо метавонем Худоро беҳтарин тавр ҷалол диҳем?” Худованд дар андешаҳои онҳо набуд.»

«Ман андешидам: “Оҳ, кош онҳое ки чунин воситаҳои худро сармоягузорӣ мекунанд, метавонистанд роҳи худро ҳамон гуна бубинанд, ки Худо онро мебинад! Онҳо биноҳои бошукӯҳеро рӯи ҳам мегузоранд, аммо банақшагирӣ ва тадбирирандешии онҳо дар назари Ҳокими коинот чӣ қадар аблаҳона аст. Онҳо бо тамоми қувваҳои дилу ақли худ намеомӯзанд, ки чӣ гуна Худоро ҷалол диҳанд. Онҳо инро, ки вазифаи аввалини инсон аст, аз назар дур кардаанд.”»

«Ҳангоме ки ин биноҳои муҳташам қомат афрохтанд, соҳибонашон бо такаббури пур аз даъво шодмон буданд, ки маблағе доранд, то онро барои қонё сохтани худписандӣ ва барангехтани ҳасади ҳамсоияни худ ба кор баранд. Қисми зиёди пуле, ки онҳо ба ин тарз сарф мекарданд, тавассути ситам, тавассути фишор овардан бар камбағалон ба даст омада буд. Онҳо фаромӯш карданд, ки дар осмон аз ҳар муомилаи тичоратӣ ҳисобе нигоҳ дошта мешавад; ҳар созиши ноодилона, ҳар амали фиребкорона, дар он ҷо сабт гардидааст. Замоне меояд, ки одамон дар фиреб ва густохии худ ба ҳадде хоҳанд расид, ки Худованд иҷозат нахоҳад дод аз он бигзаранд, ва хоҳанд донист, ки барои таҳаммулпазирии Яхува ҳадде ҳаст.»

«Манзарае, ки баъдан пеши назари ман гузашт, огоҳии сӯхтор буд. Одамон ба биноҳои баланд ва ба гумон оташногир менигаристанд ва мегуфтанд: “Онҳо комилан беҳатаранд”. Аммо ин биноҳо гӯё аз қатрон сохта шуда бошанд, комилан дар коми оташ фуру рафтанд. Мошинҳои оташнишонӣ барои боздоштани вайронӣ ҳеҷ коре карда наметавонистанд. Оташнишонон натавонистанд он мошинҳоро ба кор дароранд.»

«Ба ман таълим дода шудааст, ки ҳангоме ки вақти Худованд фаро расад, агар дар дилҳои одамони мағрур ва шӯҳратпараст ҳеҷ тағйире ба амал наомада бошад, одамон хоҳанд ёфт, ки он дасте, ки дар наҷот додан қавӣ буд, дар нобуд кардан низ қавӣ хоҳад буд. Ҳеҷ қувваи заминӣ наметавонад дастӣ Худоро боздорад. Ҳеҷ маводе дар бунёди биноҳо ба кор бурда намешавад, ки онҳоро аз ҳалокат ҳифз кунад, вақте ки вақти муқарраршудаи Худо фаро расад, то бар одамон барои безътиной ба қонуни Ё ва барои шӯҳратпарастии худхоҳонаи онҳо ҷазо фиристад.

Ҳатто дар миёни муаллимон ва давлатмардон низ онҳое бисёр нестанд, ки сабабҳои ро, ки дар пояи вазъи кунунии ҷомеа қарор доранд, дарк менамоянд. Онҳое ки зимони ҳукуматро дар даст доранд, қодир нестанд мушкили фасоди ахлоқӣ, факр, мискинӣ ва афзоиши ҷинояткориро ҳал намоянд. Онҳо беҳуда мекӯшанд, то фаъолияти тичоратиро бар асоси устувортар қарор диҳанд. Агар одамон ба таълимоти Қаломи Худо бештар тавачҷуҳ менамуданд, барои мушкилоте, ки онҳоро саргардон месозад, роҳи ҳал меёфтанд.

«Навиштаҳо ҳолати ҷаҳонро каме пеш аз омадани дуҷоми Масеҳ тасвир мекунанд. Дар бораи он одамене, ки бо ғоратгарӣ ва ситам сарвати бузург ҷамъ меоранд, чунин навишта шудааст: “Шумо барои рӯзҳои охир ганҷ ҷамъ кардаед. Инак, музди коргароне

ки киштзорҳои шуморо даравидаанд, ки шумо онро бо фиреб нигоҳ доштаед, фиғон мекунад; ва фиғони даравгарон ба гӯшҳои Худованди СаваӮт расидааст. Шумо бар замин дар айшу ишрат зистаед ва худро ба шахват додаед; дилҳои худро, мисли дар рӯзи забҳ, парваридаед. Шумо одилро маҳкум ва куштаед; ва ӯ ба шумо муқобилат намекунад.” Яъқуб 5:3–6.»

«Аммо кист, ки хушдорҳоеро, ки аз ҷониби аломатҳои замон, ки босуръат ба амал меоянд, дода шудаанд, меҳонад? Онҳо ба аҳли ҷаҳон чӣ таъсире мерасонанд? Дар муносибати онҳо чӣ тағйироте дида мешавад? На бештар аз он чи дар муносибати сокинони ҷаҳони Нӯҳ дида мешуд. Мардумони пеш аз тӯфон, ки комилан ба қорҳои дунявӣ ва айшу лаззат ғарқ шуда буданд, “надонистанд, то даме ки тӯфон омад ва ҳамаро бурд.” Матто 24:39. Ба онҳо хушдорҳои дода шуда буданд, ки аз осмон фиристода шуда буданд, аммо онҳо аз гӯш додан сарпечӣ карданд. Ва имрӯз низ ҷаҳон, ки тамоман ба овози хушдордиҳандаи Худо бепарво аст, бо шитоб сӯи ҳалокати абадӣ меравад.»

«Ҷаҳон бо рӯҳи ҷанг ба ҳаяҷон омадааст. Пешгӯии боби ёздаҳуми Дониёл қариб ба иҷрои комили худ расидааст. Ба зудӣ саҳнаҳои мусибате, ки дар пешгӯиҳо зикр шудаанд, ба вуқӯъ хоҳанд пайваست.»

Шаҳодатҳо ба Калисо, чилди НӮҲУМ, саҳифаи ЁЗДАҲУМ.